சக்ரவர்த்தினி

" கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி ".

VOL-11 தொகுதி-11 | December டிசம்பர்மீ 1915. | No 5. பகுதி-5

குற்றம் பார்க்கிற் சுற்ற மில்லை.

நம்மனோர் தம் பகைவர்க் கிடங்கொடாது வாழவேண்டுமாயின், தமது சுற்றத்தாரைப் பொன்னேபோற் போற்றியொழுகிவருதல்வேண்டும். தமது சுற்றத்தார்மீது அன்புடையவரா யொழுகாதவர் தமது நட்டார்மீதும், ஊரார்மீதும், நாட்டார்மீதும் அன்புடையவரா யொழுகுவது ஒருவாற்றானு மில்லையாம். இவ்வாறிருப்பவர்க்குத் தீமை தொடர்ந்துண்டாவது நிச்சயமாம். தமது தர்ய், தந்தை, சகோதரர், மைத்துனர் முதலாயினோரிடத்துக் குற்றத்தையே நோக்கிவருபவர்க்கு நன்மையுண்டாவதெவ்வாறும்? "மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, சுற்றத்தார் செய்வனவற்றையெல்லாங் குற்றமாகக்கருதி, அவர்மீது வெறுப்புற்றிருப்பவர் தமக்குச் சுற்றத்தினராயிருந்து தம்மைக் காப்பவரொருவருமில்லாதவராய், எந்தவேளையிலும் யாரென்ன செய்வரோ? என்னு மச்சமுடையவராய்க் கவலைக் குறைவிடமா யிருப்பரென்பது பிறழாதவிஷயமாம்.

ஒருவர்க்குச் சுற்றத்தாரென்பவர் அவரைவிடாது சூழ்ந்திருப்பவராவர். நம்மைவிடாது சூழ்ந்து பாதுகாத்து வருகின்றவர் யாரென்று நாம் நன்கூகித்து நோக்குவோமாயின், அவர் தாய், தந்தை, சகோதரர், மைத்துனர் முதலாயினோராவ ரென்பது

பெறப்படுவதாம். நாம் சுற்றத்தார் மீது குற்றத்தையேகற்பித்து, அவரை வெறுத்து விலக்கிவருவோமாயின், நமக்குத் துணையா யிருப்பவர் யாவர்? தாய், தந்தை, சகோதரர் முதலிய சுற்றத்தாரை வெறுத்துவிலக்கிவருபவரிடத்து யாராவது நட்புடையவராயிருப் பதுகூடுமோ? சுற்றத்தாரும் நட்பினருமில்லாதவர்க்குத் தீங்குண் டாயின், ஆறுதல்கூறி, அவரைத் தேறுதல் செய்வார்யார்? ஒருவரு மிலராவர்; ஆகவே, அவர்கதி அதோகதியேயாம். "உற்றாரை யுதா சினங்கள் சொல்ல வேண்டாம்" என்றுலகநீதி கூறுவதாலென்ன விளங்குகின்றது? உறவினர் அல்லது உற்றாரென்னுஞ் சுற்றத்தார் ஓரொருபொழுது துன்பத்திற்கேதுவாகிய செயல்களைச் செய் வதுகூடும்; அதுகாரணமாக அவரை யுதாசின வார்த்தைகளைக் கூறிப்பழித்தல்கூடாது; பழித்தால் அவர் நன்மைசெய்தற்குரிய ராகாதொழிவர்; அதனால் அவரைப்பழித்தவர்க்குத் துன்பங்கள் தொடர்பாகவுண்டாகுமென்பனவற்றைபன்றோ விளக்குகின்றது? சுற்றத்தாரது தொடர்பில்லாதவர்க்கு நட்டாரது தொடர்பிருத்தல் கூடாதாகலின், அவர் ஒற்றைமரம்போல நிற்பவராவர். "ஒருமரம் தோப்பாகாது" என்னும் பழமொழிக்கிணங்க அவர் வாழ்க்கை வாழ்க்கையே யாவதில்லையாம்.

நாம் குற்றஞ்செய்வதுபோல நமது சுற்றத்தாரும் குற்றஞ் செய்கின்றனர்; மக்கள் தவறில்லாதிருப்பது கூடாது; நாம் சுற் றத்தார்க்குச் சிலபோது நன்மைசெய்வது தீமையாக முடிவது போல, அவர் நமக்குச் சிலபோது நன்மை செய்வது தீமையாக முடிகின்றதென்று கருதி, சுற்றத்தார்மீது குற்றம்பாராட்டாம லொழுகிவருகின்றவர் நன்மையென்று சொல்லப்படுவனவற்றை யெல்லாமடைவது நிச்சயமாம். நமது சுற்றத்தார் நமக்குத்தீமை யையே செய்துவந்தாலும் நாம் அவர்க்கு நன்மையையேசெய்து வருதல் வேண்டும். நாம் அவர்க்கு நன்மையையே செய்துவரு வோமாயின், அவர் ஒருகாலத்தில் தாஞ்செய்த தீமையைப்பற்றி வருத்தமுற்று, நமக்கு நன்மையே செய்துவருதற்குரியவராவர். நமது சுற்றத்தார் நமக்குக் குற்றமான செயல்களைச் செய்துவரு கின்றாரென்று கருதி அக்குற்றத்தைப்பாராட்டி வருவோமாயின், நமக்குப் பகைவர் யாராவர்? நமது சுற்றத்தாரேயாவர். நமக்கு நமது சுற்றத்தாரே பகைவராய் விடுவராயின், நமது பகைவர் நமக்குத் தீமையை மிக வெளிதாகச் செய்தற்குரியவராவர்; ஆத

லால் நாம் நமது சுற்றத்தார்மீது குற்றம் பாராட்டுவ தொழிந்து அவர்மீது அன்புடையவரா யொழுகிவருதல் வேண்டும்; இங்ஙன மொழுகிவருவோமாயின், பகைவரில்லாது நாமின்றியமையாது செய்தற்குரிய செயல்களைச் செய்து பேரும், புகழும், பெருவாழ்வு முடையவராவோம்.

பாண்டவர்கள் சகுனியோடு சூதாடித் தமது நாடிழந்து காட்டில் வசிக்கும்போது, துரியோதனன் அவர்களை யவமானஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கருதி, அவர்களிருக்குங் காட்டிற்குத் தமது பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுவது வாயிலாக வந்து, தனதிளைப்பு நீங்க அங்கு ஒரு தடாகத்தில் தம் மனைவியுடன் மூழ்கி விளையாடுவானானான்; அவனுடன் வந்த கர்ணன் முதலாயினோரும் அங்ஙனமே செய்வாராயினர். அப்போது அங்கு அத்தடாகத்தில் தன் மனைவியுடன் மூழ்கிவிளையாட வந்த சித்திரசேனனென்னுங் கந்தர்வ வேந்தனுக்கும் அவர்களுக்கும் அது காரணமாகப்பெருஞ் சண்டை யுண்டாயிற்று. அக்கந்தர்வ வேந்தன் அவர்களை வென்று துரியோதனனைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றான். அதனைத் தருமபுத்திரரறிந்து தமது சகோதரர்களுக்கு அவனை மீட்டு வருமாறு கட்டளையிட்டு அவனுக்கு நன்மை செய்தன ரென்று பாரதங் கூறுவதை நன்குப்த்துணர்வோமாயின், நமது சுற்றத்தார் நமக்கு மிகக் கொடுஞ்செயல்களைச் செய்தாலும், நாம் அவர்க்குக் கூடுமானவளவும் நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்பது விளங்காமற்போகாது. ஆதலால் நாம் கூடுமானவளவும் நமது சுற்றத்தார்க்கு அவர் செய்யுங் குற்றத்தை நோக்காது நன்மையையேசெய்து வருதல்வேண்டும்; செய்து வந்தால் "சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுக (தன் சுற்றத்தால் தான் சூழப்படும்வகை அதனைத்தழுவியொழுகுத)" லுடையவராய்மேன்மையுற்றுவாழ்வோம். காமாலைக் கண்ணனுக்குக் காண்பனவெல்லாம் மஞ்சள் நிறமாகத் தோன்றுவன போல நமக்குச் சுற்றத்தார் செய்வன மெல்லாம் குற்றமுடையனவாகத் தோன்றுமாயின், நாம் சுற்றத்தாரில்லாது துன்புறுவோம். சுற்றத்தாரிடத்துப் பெரும்பான்மையும் குற்றம் பார்ப்பது கூடாதென்று வற்புறுத்தவே நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் "குற்றம் பார்க்கிற் சுற்ற மில்லை:—(தாய், தந்தை, சகோதரர் முதலாயினோர் செய்வனவற்றுள் ஒருவன்) குற்றத்தையே கருதி வருவானாயின், (அவனுக்குச்) சுற்றத்தாரே

யிலராவர்" என்றருளிச் செய்தனர். சுற்றத்தாராவார் நேருறவின ரும், அவரது உறவினரும், அவரது உறவினருமாவர். இவர்க ளிடத்துக் குற்றத்தைப்பாராட்டாது குணத்தையே பாராட்டி அவர்க்கு வேண்டுவனவற்றைக் குறிப்பறிந்து கொடுத்து அவ ரோடு மனமொத்துக்கலந்து வாழ்ந்து வருபவர்தாம் பெரும்பான் மையுந்துன்பமிலராவர்.

நமக்குச் சுற்றத்தாரிடத்துக் குற்றங்காண்ட லெப்போதுண் டாகின்றதெனின், அவர் நமது காரியத்தை நம்மைக்கேளாது செய்தவிடத்தும், கெடும்வகை செய்தவிடத்தும், தமக்குவேண் டிய பொருளை நம்மிடத்தினின்றுங் கொண்ட விடத்துமுண்டா கின்றது? அப்போதுதான் நாம் விழிப்புடையவரா யிருந்து அவ ரது குணங்களைக் கவனித்தல்வேண்டும். அவர் வேற்றுமை கரு தாது நல்லெண்ணத்துட னவ்வாறு செய்திருப்பாராயின், அது பற்றி, நாம் அவர்மீது குற்றங்காண்பது ஒருபோதுங்கூடாது; வேற்றுமை கருதித் தீய வெண்ணத்துட னவ்வாறு செய்திருப்பா ராயின், அதுபற்றி அவர்மீது குற்றங் காண்பது நியாயமே; ஆயி னும், அதனை வெளியாக்காம லவர் விஷயத்தில் விழிப்பாக விருத் தல் வேண்டும். இவ்வாறில்லாத விடத்துத் தீமை பல விளைவதாம்.

சுற்றத்தார் நம்மிடத்து அன்புமிக்கு நாம் செய்யுந் தீய செயல்களைப்பற்றி நமக்குக் கண்டித்துப் புத்தி கூறுவாராயின், அதனை நாம் "உளைய வுரைத்து விடினு முறுதி, கிளைகள்வாய்க் கேட்பது நன்றே" என்று பழமொழி கூறுவதைக் கவனித்து அவர் மீது குற்றங்கூறுதிருத்தல் வேண்டும். அது நமக்குச் சால நன்மை பயப்பதாம். "உற்றபெருஞ் சுற்ற மொழியா மனைவியு டன், பற்றிமிக வாழ்க" என்று நீதி வெண்பா கூறுவதைக் கவனி த்து "அற்ற குளத்தி லறுநீர்ப் பறவைபோல், உற்றுழித் தீர்வா ருறவல்லர்—அக்குளத்தில், கொட்டியு மாம்பலு நெய்தலும் போலவே, ஒட்டி யுறுவார்" உண்மையான வுறவினராவரென்று துணிந்து, அவரிடத்துக் குற்றம்பார்ப்பதொழிந்து மனைவி மக்க ளுடன் வாழ்வதுடையார்க்குநட்டார் பலராவர்; ஊரார் அன்புடைய வராவர்; தீமைசெய்வாரொருவரு மிலராவர்; நாடெங்கும் அவர் புகழ்விளங்குவதாம். நாம் பேராசை யுடையவராகாது நமக்கு வரும்பொருளில் சிலபாகத்தை நமது சுற்றத்தார்க்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து அவர்மீது குற்றங்காண்ப தொழிந்து வருவோமாயின்,

குறைவிலாச் சுற்றமுடையவராய்ப் பெரியோர்கள் கருணைக்கும் பாத்திரராய் எல்லா நலமும் பெறுதற்குரியவராவோம். நாம்நமது சுற்றத்தாரை நம்முயிர்போற் கருதி, அவர் மீது குற்றங்காண்ப தில்லா தொழுகிவருவோமாயின், முடிவில் எல்லா வுயிரையும் நம்முயிர்போல்கருதி பொழுகும் பாக்கியமுடையவராவோம்; இப் பாக்கியம் நமக்குண்டாமாயின், தவறுது நடுக்கமில்லா திருப்பதற் குரியவராவோம். இந்நிலேயே நாம் பெறத்தக்க பேறும். இது சுற் றத்தாரிடத்துக் குற்றங்காணுமை வாயிலாக வருவதாக விருத்த லின், "குற்றம் பார்க்கிற் சுற்ற மில்லே" என்பதனை மேற்கொண் டொழுவது நமக்கு முக்கியமான கடமையாம்.

"மரம்பழுத்தால் வெளவாலே வாவென்று கூவி
இரந்தழைப்பார் யாவருமங் கில்லே—சுரந்தமுதம்
கற்ரு தரல்போற் காவா தளிப்பரேல்
உற்ரு ருலகத் தவர்" என்று நல்வழி கூறுவது இங்குணர் தற்பாலதாம்.

சிருஷ்டி-கடவுள்.

பல்வகைச் சமய பேதங்களுட் பட்ட மாந்தர்: கடவுட்டலே மையின் துவைதாத்வைத பேதங்கள், கடவுளிடத் திருந்து பிர பஞ்சம் வெளிப்படுதல், அவருடைய ரூபா ரூபங்கள் என்னுமிவற் றையும் இவைபோன்ற மற்றைய விஷயங்களேயும் பற்றி யொருவ ரோடொருவர் வாதிக்கின்றனர். வாதப்போர் நடக்கும்பொழுதுண் டாகும் குரோதமும் வைஷம்யமும் பலவிதமான சஞ்சலத்தைத் தந்து மனத்தைப் புண்படுத்துகின்றன. ஆதலால், இதனை வசிக்கும் இந்துக்களே! மகம்மதியர்களே! கிறிஸ்தவர்களே! பண்டிதர்களே! மவுல்வியர்களே!பாதிரிகளே!நீவிர் சற்றுச்செவிசாயுங்கள்; வீணன அபிமானங்களே அடியோடு களேந்துவிட்டுச் சத்தியமாகிய கடவுளே விடாது பற்றுங்கள்; மேற் கூறிய வாதத்திற் கேதுவாகிய விஷயங் களேப் பற்றிய உண்மையைச் சித்த சமாதானத்தோடும் புத்தித் தெளிவோடும் விவேகமாய்க் கிரஹியுங்கள்; மெய்ச் சமயமாய் விளங்காநின்ற கடவுளின் ஆஞ்ஞைகளே விசாரித்துணர்ந்து அவ ற்றை நிறை வேற்றுவதன் மூலமாய் உங்களுடைய சொந்த நன் மையையும் உலக நன்மையைச் சம்பாதியுங்கள். கடவுளிடத்

துப் பக்தி பண்ணுகின்றவர்களுள் சிலர், எல்லாவற்றையுந் தன்னு
ளடக்கிச் சர்வ வல்லமையையுந் தானே வகித்துள்ள பரம்பொருள்
உருவமில்லாதது; ஆகையால் உருவமுடைய பொருளெதுவாயி
னும் அதனை மதித்தலாகாதென்பர். வேறுசிலர், கடவுளை உருவ
முடையதாகப்பாவித்தே வழிபடல் வேண்டுமாகலின், அருவப்பொ
ருள் வணங்கத் தக்க தன்றென்பர் உண்மையை எளிதாய்க் கிர
ஹிக்கும் பொருட்டு ஆராயத் தக்கனவாய் இதனோடு சம்பந்தப்
பட்ட வேறு விஷயங்களுமுள. சிலர் இத் தோன்றும் பிரபஞ்சம்
தன்னுளடங்கிய சராசரங்களோடு கடவுளின் ஒருபாகத்திலிருந்து
வெளிப்பட்டதென்று கூறுவர். மற்றையோர், கடவுளுக் கன்னிய
மாய தொருபொருள் உலகஞ் சிருஷ்டிக்கப் படுதற்கு வித்தாய்
ஆதியிலிருந்த தென் றறைகின்றனர். இன்னுஞ் சிலர், ஆதியில்
கடவுளே யிருந்தார், வேறொன்று மிருந்ததின்று, சிருஷ்டிக்க
வேண்டுமென்னுஞ் சங்கற்பம் அவர் மனத்தில் உதித்தலும், சிரு
ஷ்டிப் பொருள்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ப் புறப்பட்டன வென்
றபிப்பிராயப் படுகின்றனர். சரியான முடிவுக்கு வரவேண்டு
மாயின், கடவுளை எல்லாம் வல்லவரென்றும், சர்வ வியாபகரென்
றும், ஒருவரென்றும், சொல்லுவதற்குக் காரணமென்னை யென்று
முதற்கண் விசாரிப்பது அத்தியாவசிகமாம். ஒருவராயும் பகுக்கக்
கூடாதவராயும், எல்லாம் வல்லவராயும், அநந்தராயும் விளங்கா
நின்ற கடவுள், ஸர்வ ரூபங்களையும் அரூபத்தையும் ஸர்வ நாமங்
களையும் குணங்களையுஞ் செயல்களையும், இவை மட்டுமேயன்றி
ஜீவாத்மாக்களையுந் தம்முள்ளே யடக்கித் தாமாகவே யிருக்கின்
றார். அப்படியில்லையாயின், ஜீவர்களையும் அவற்றிற்குரிய நாம ரூப
குணஞ்செயல்களையுமொழித்துப் பார்க்குங் காலத்துப் பரம்பொரு
ளானது கடவுளென் றழைக்கப்பட்டாலுஞ் சரி, அல்லது அல்
லா-ஈசான்-பரப்பிரஹ்ம மென்றழைக்கப் பட்டாலுஞ் சரி, அதனை
ஸர்வ வியாபகத்வத்தையும், ஸர்வ சக்தித்வத்தையுமுடையதெனல்
அமையாது. பூமி-ஜலம் அக்னி-வாயு-ஆகாசம்-சூரியன்-சந்தி
ரன்-நக்ஷத்திரங்கள்- மின்னல் முதலாகிய உறுப்புக்களையுடைய
இப்பிரபஞ்சம், ஜீவர்கள், இவற்றின் வேறாய அருவமில்லை இவை
யனைத்தும் வியாபித்துத் தாமாய் விளங்கலின், கடவுளுக்குச் சர்வ
வியாபகத்வமும் ஸர்வ சக்தித்வமும் சித்திக்கின்றன; இந்த முடி
வற்றபூரண வஸ்துவினிடத்துச் சர்வவியாபகத்வமும் சர்வ சக்தி

த்வமும் பெற்றேனும் பெறுதேனும் பிறிதொரு பொருள் நிலைத்திருத்தலென்னம்? ஒரு மரத்தை ஸர்வத்தையு முட்கொண்டதென்றும் ஸர்வ குணங்களு மமையப்பெற்றதென்றும் சொல்லுவீர்களாயின், அதில் வேர் - கிளை - முளை - பழம் - இலை முதலியவும், இனிமை - கசப்பு முதலிய சுவைகளும் அடங்கி யிருத்தலை நீங்கள் நிச்சயமாய்க் குறிக்கின்றீர்கள். இவைகளுளொன்றை யொழித்தாலும் எல்லாவற்றையுந் தன்னுளடக்குந் தன்மையும் ஸர்வ குணங்களுடைமையும் மரத்திற்குச் சித்திக்காது. அன்றியும், அவ்வாறொழித்துப்பார்த்தல், மரமென்னும் பதத்தின் பொருளை மட்டுபடுத்தி அது குறையுடையதெனவுங் காட்டும்; இவ்விதமாகவே, சராசரம் நாமத்தொகுதிகள், ரூபங்கள், குணங்கள், சக்திகள் என்றிவற்றாலான இப்பிரபஞ்ச முழுமையிலும் இப்பிரபஞ்சாதீத அருவ நிலையிலும் வியாபித்துத் தாமாய் விளங்கிக் கடவுளானவர் சர்வ வியாபகராயும் எல்லாம் வல்லவராயும் ஒருவராயு மிருக்கின்றார். பிரபஞ்சத்தினது உருப்பு - குணம் - சக்தி - யென்றிவற்றில் உருப்பொன்றையோ, குணமொன்றையோ சக்தியொன்றையோ, ஒழித்துப் பார்க்கும் காலத்துக் கடவுளின் ஸ்வரூப நிச்சயம் குறைவுபட்டுத் தவறு முடையதாகும்; ஆதலால், உருவத்தையொழித்து அருவமட்டுமே எல்லாவற்றையும் அடக்குமியல்பும் தனிப்பெரும் வல்லமையும் பெறுதல் கூடாது. அருவத்தை யொழித்து உருவமே அவ்விரண்டு குணங்களும்பெறுமென்றலும் தவறும்.

இனிக் கடவுள் தனது தனிப்பெரும் வல்லபத்தால் சூன்யத்திலிருந்து அஃதாவது யதார்த்தத்தில் இல்லாத பொருளிடத்திலிருந்து இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டித்துச் சத்திய தோற்றத்தை யதற்குத் தந்திருக்கின்றனரென்று கூறுவாரது சிருஷ்டி விஷயக்கோட்பாட்டை ஆலோசிக்குமிடத்து, கடவுள் தனது சிருஷ்டிசங்கற்பத்தால் வெறுமையிலிருந்து இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவித் திருப்பாராயின். அவரது ஹபகார சங்கற்பத்தால் அது பழையபடி வெறுமையல்லது பொய்ம்மையிடத்து ஒடுங்குமென்பது அறிதற்பாற்றும். பொய்ம்மையிலிருந்து புறப்பட்டது மீட்டும் அதனுள்ளேயே யொடுங்கும்; உலகம் மெய்ம்மையிலிருந்து வெளிப்பட்டதா யிருக்குமாயின், என்றும் நிலைபெறும்; தோற்றமாத்திரமே மாறுதலடைந்து கொண்டிருக்கும், உங்களுக்குள்ளே ஜாக்ர ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி

யவஸ்தைகள் நிகழ்வதுபோல, உலகமும் இந்திரியக்காட்சிக்குரிய வனத்திலிருந்து மனக்காட்சி நிகழும் புவனத்திற்கும் அதிலிருந்து காரணாவஸ்தைக்கும் மாறுதலடையும். சிருஷ்டிப் பொருள்களுட்பட்ட நீங்கள் பொய்யாமிடத்து, உங்களுடைய பக்திகரும ஞானங்களும் நீங்கள் வணங்குங் கடவுளும் பொய்யேயாகின்றன. வாஸ்தவத்தில் இல்லாததும் மாயா சொரூபமுமான பொருள், உள்ளதும் சத்தியசொரூபமுமான வஸ்துவை என்றும் உணரமாட்டாது, உண்மைக்கே உண்மை புலப்படும். உண்மையில் உள்ளோராகிய பெற்றோர்க்குப் பிறந்த பிள்ளைகள், தாமும் உள்ளவர்களேயாகின்றனர். அவர்களுடைய பக்திகரும ஞானங்களும் அந்நீர்மையனவே. வாஸ்தவத்தில் இல்லாத பெற்றோரிடத்திருந்து பொய்ம்மைப்பிள்ளைகளே உதிப்பனவாம். வித்தின் தன்மையை முளைசார்ந்தேதீரவேண்டும். மற்றவிதம் அசம்பாவிதமாம். மெய்ம்மையராகிய கடவுளிடத்திருந்து பொய்ம்மைச் சிருஷ்டிஉற்பவித்தல் இயலாத காரியம். கடவுள் மெய், உலகம் பொய் என்று கூறுவதனால் வாஸ்தவத்திற் கருதப்படுவது இதுதான், உலகம் கடவுளுக்கன்னியமாயதொரு பொருள்; ஆயினும், உண்மையினுள்ளது என்று நாமென்னும்எண்ணம் நம்மை வஞ்சிக்கும் தன்மையதாம். திருஷ்டாந்தம்- ஜலத்தை உண்மைப் பொருளென்று கொள்ளுமிடத்து, குமிழிகள் பனிக்கட்டி - மேகங்கள் முதலியன ஜலத்தினின்றும் வேறுப உண்மைப் பொருள்கள் என்று எண்ணும் எண்ணம் மயக்கமென்பது திண்ணம். வாஸ்தவத்தில், சிருஷ்டியைப் பற்றி வரும் பல அபிப்பிராயங்களுள்ளும் ஒரே உண்மையே அடங்கியிருக்கின்றது. அவ்வபிப்பிராயங்களாவன:— கடவுளானவர், தமது சங்கற்பத்தினால், தாமே சிருஷ்டிப் பொருள்களாக வெளிப்படுகின்றார். அவர் தம்முடைய சங்கற்பத்தினால் பிரபஞ்சத்தோற்றத்தைத் தம்முளேயே சிருஷ்டிப்பதனால், இல்லாத பொருள்கள் இருப்பனவாகின்றன; அல்லது தம்மில் ஒரு பாகத்தை அவர் உலகமாக உருப்படுத்தினார். இவ்வாறு பேதப்பட்ட கருத்துகட்கெல்லாம் பொருள் ஒன்றே. இவ்வபிப்பிராயங்களின்படி, இவ்வுலகத்திற்கு உபாதான காரணமும் நிமித்தகாரணமும் கடவுளது சங்கற்பமே; உலக முழுதும் கடவுளது சங்கற்பமேயா யிருக்கின்றது. வாளினது கூர்மை வாளின் வேறாகாமை போல, வாஸ்தவத்தில் கடவுளின் சங்கற்பமேயா யிருக்கின்ற இவ்வுலகமும் கடவு

ளின் வேறாகாது. நீங்க ளெல்லோரும் கடவுளிடத்திருந்து தோன்றி, அவரது சுபாவத்தினராகாதிருப்பீராயின், உங்களுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றுதற் குரிய பொருள்களை அவர் அன்பி னுதவுதல் எற்றுக்கு? அவர் உங்களுடைய பசிக்கும் வயிற்றுக் கன்னமும் தவிக்கும் நாவிற் கமிர்தமுந் தருகின்றனர். வெற்றுடலுக் காடையும் உடல்பிணிக்கு மருந்தும் உபகரித்திருக்கின்றார். உங்களுடைய அஞ்ஞானாந்தகாரத்தைத் துரத்தி வியவகாரிக தசையிலும் பாரமார்த்திக தசையிலும் உண்டாகும் குறைகளை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு, வானி லொளியாகத் தம்மைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார். தனக்கன்றிப் பிறர்க்காகப் இச்செயல்களை ஒருவனும் புரியானே. அவர் உங்களுடைமையும், நீங்கள் அவருடைமையு மாதலில்லை யெனில், அவரிடத்து உங்களுக்கு அபரிமிதமான அன்பும் வணக்கமும், அவருக்காயின் எத்துணைக் கருமமும் மகிழ்ந்து புரிவதற் கண் பொன்றுவாசையும் எங்கிருந்து வரக்கூடும்? கடவுளின் மக்களெல்லாம் அதர்மங்களையும் வாதங்களையும் ஒழித்து விட்டு அவரைப் பக்தி செய்தலில் ஒருங்குசேர்ந்து தங்களுக்கு மோக்ஷந்தையும் உலகத்துக்கு நன்மையையுந் தேடக்கடவர். பல பிள்ளைகளது பரமபிதாவானவர், அவர்களெல்லாராலும் விசுவசிக்கவும் வழிபடவும் படுவாராயின், அளவு கடந்த அன்பினால் அவர்களுக்கு நித்தியானந்தத்தை யருளிச் செய்வார். ஆனால் மாந்தர்களோ தங்கள் கடவுளைக் கைவிட்டிருக்கின்றனர். மக்கள், தங்கள் சொந்தப்பிதா இன்னாரென் றறிகின்றிலர்; அதனாற்றானே, அவர்களுக்குத் துனபங்களெல்லாம் உண்டாகின்றன. இனியேனும், விவேகத்தாற் கடவுளை யறியத் தலைப்படுங்கள்; விவேக மில்லாவிட்டால் - மெய்யுணர்தல் கூடாது; மெய்யுணர் வில்லாது ஞானம் வாராது; ஞானமின்றிச் சாந்தி யுண்டாகாது. ஓம் சாந்தி-பரசாந்தி யுங்கட் கெல்லாம் பவிக்கக்கடவது.

தேசாபிமானியின் முதற்கடமை தனது தேசத்தில் கல்வியைப் பரவச் செய்தலாம்.

"பெஸ்தால் லோஜி"

சிறு பிள்ளைகளிடத்தில் பரிபூர்ணமான அன்பு செலுத்தி, அவர்களுடைய கல்வியின் நிமித்தம் ஸகலத்தையும் அர்ப்பணம் செய்த மகான்களுள் ஒருவர் "பெஸ்தால்லோஜி" சாஸ்திரியார்

இவர் 1746ம் ஆண்டில், "ஸ்வித்சர்லாந்து" தேசத்திலே, "ஜூரிக்" பட்டணத்தில் பிறந்தவர். ஸகல மனிதர்களுக்கும், முக்கியமாகக் கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு எப்போதும் உபகாரமாக இருத்தல்வேண்டும் என்பதை அவருடைய தாயார் அவருடைய இளம்மூளையில் பதித்துவிட்டாள். ஆகையால் ஜனங்களின் நிர்ப்பாக்கியமான ஸ்திதிக்கு ஒரு மருந்து தேடவேண்டியதவசியம் என்ற ஏக்கம் அவர் மனதில் குடிகொண்டது. ஒரு வேளை, சட்டங்களில் ஏதாவதொரு பிரயோஜனமுள்ள சீர்திருத்தத்தைக் காணலாம், அதனால் ஜனங்களுக்குச் சுகம் உண்டாகக் கூடும் என்று நினைத்து, அவர் நீதி சாஸ்திரம் படிக்கத் தொடங்கினார். அதில் திருப்தியடையாமல், கடைசியாகச் சட்டங்களை மாற்றுவதைக் காட்டிலும், கல்வியினால் ஜனங்களின் அறிவை விளக்குதல் சரியான மருந்தென்று நிச்சயித்தார். சட்டங்கள் எவ்வளவு நல்லனவாக இருந்தாலும் போதா. ஒரு தேசத்தினுடைய க்ஷேமம் அதனுடைய பாடசாலைகளிலிருக்கின்றது. ஆகையால் பாடசாலைகளைச் சீர் செய்தல் நன்றெனத்தேர்ந்து, பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கும் தொழிலைக் கைக்கொண்டார். அவர் அத்தொழிலைப்பற்றிப் பின் வருமாறு எழுதியிருக்கின்றார்.

"பெருமையுள்ள தொழிலே! நீயே எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவள்; உன்னைத்தான் நான் விரும்புகிறேன்; நான் பிள்ளைகள் மத்தியில் இருந்துகொண்டு, அவர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தி, அவர்களுக்குக் கல்வியைப் போதிப்பேன். இங்ஙனம் நான் அதிக நன்மை புரிவேன். இராஜாங்கத்தில் எவ்வளவு உயர்ந்த ஸ்தானத்திலே இருந்தபோதிலும் இவ்வளவு நன்மை செய்தல் முடியாது.

இவ்விதமான உதார எண்ணத்தினால் உற்சாக மடைந்து அவர் ஏறக்குறைய எண்பது பிள்ளைகளைச் சேர்த்தார். எண்பது எளியபிள்ளைகள், அநாதைப்பிள்ளைகள், பிச்சைக்காரப் பிள்ளைகள், தீயமார்க்கத்தில் விழுந்து போனவர்கள். அவர் அவர்களுக்குச் சொன்னதாவது:—வாருங்கள் பிள்ளைகளே! நான் உங்களுக்குக் கல்வி கற்பித்து, யோக்கியமாகவும், சுகமாகவும் ஜீவனம் பண்ணும் மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கிறேன்.

உடனே அவர் ஊரிலுள்ள ஒருகட்டடத்தை வாங்கி, அதைப் பாடசாலையாக்கி, இத்தனைபிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடும், கல்வி

யும் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார். இத்தொழிலில் அவருக்கு வருமானம் இல்லாதபடியினால், அவருக்கிருந்த அற்ப ஆஸ்தியும் போய்விட்டது. ஆனால் அவருடைய போதனுமுறைகள் வாலிபர்களின் மனதைக் கவரக் கூடியனவாகவும், அவருடைய இருதயம் தயாளம் நிரம்பியும், அவருடைய சித்தம் திடமாகவும் இருந்தன. துர்மார்க்கத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்த அவ்வளவு பிள்ளைகளையும் விவேகிகளாகச் செய்வதற்காக அவர் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசைகள் பூர்ணபலனைக் கொடுத்தன.

"என்னுடைய ஆஸ்தி அழிந்துபோயிற்று, ஆனால் என்னுடைய போதனுமுறைகள் பலித்தன. நான் முன்னைக்காட்டிலும் அதிக பாக்கியவான்." என்று

ஒரு சமயம் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். உண்மையில் அவருடைய முறைகள் தாம் இப்போது எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் வழங்கி வருகின்றன; அவராலே தான் கல்வியானது பிள்ளைகளுக்கு இவ்வளவு சுலபமாகவும் இன்பமாகவும் ஆயிற்று.

பெஸ்தால்லோஜி சாஸ்திரியார் கொஞ்சமேனும் அதைரியப்படாமல், வேறு புதிய பாடசாலைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டே போனார். அவருடைய உதாரகுணத்தைப் புகழாமல், அநேகர் அவர்மட்டில் பொறாமை கொண்டார்கள். அவர்கள் அவருக்கு, எழுதவாவது, எண்ணவாவது, சரியானபடி வாசிக்கவாவது தெரியாதென்று சொல்லிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். அவரோ மிகவும் அடக்கமுடையவர்; ஆதலால் அவர் "இவையெல்லாம் நான் அறியாமலிருந்தது உண்மையே; அதனாலே தான் அறிவில்லாத ஜனங்களுக்குத் தகுதியாக அதி சுலபமான முறைகளைக் கண்டு பிடிக்கும்படி நேரிட்டது" என்று மறுமொழி உரைத்திருக்கிறார்.

அவருடைய செய்கைகள் எங்கும் பரவின. அவருடைய பாடசாலைகளையும், அவற்றை நடத்தும் ஆச்சரியமான மனிதனையும் பார்ப்பதற்கு, நாலாப் பக்கங்களிலிருந்து அநேக வித்துவான்களும் சாதாரண ஜனங்களும் தினந்தோறும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். பெஸ்தால்லோஜி சாஸ்திரி பிள்ளைகளைக் கேள்விகேட்கும் வகையும், கற்பிக்கும் முறையும் பார்க்க வந்தவர்களுக்கு அதிக வியப்பபை உண்டுபண்ணின. ஸகலரும் அம்முறைகள் சுலபமெனக் கருதினார்கள். இங்ஙனம் போதிப்பது தான் அருமை

என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை. பிள்ளைகள் அதிக பிரியத்தோடு தம்மை அறியாமலேயே கற்கின்றார்கள்; விளையாடுவதற்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக ஓடுவார்களோ, அவ்வளவு களிப்போடு பாடசாலைகளுக்குச் செல்லுகின்றார்கள். கல்வியையும், உணவைப் போல, விரும்புகின்றார்கள்.

சாஸ்திரியின் கீர்த்தி வளர்ந்துகொண்டு போயிற்றே யன்றி அவருடைய ஆயுள்வளரவில்லை. மேலும் அவர் தமது சொத்து முழுதும் பிள்ளைகளுக்கென்றே அர்ப்பணம் செய்துவிட்டார். அதனால் மிகவும் தரித்திர தசையடைந்து 1827 இல் இறந்தார்.

அவர் தமது நண்பர்களில் ஒருவருக்குப் பின்வருமாறு எழுதி யிருக்கிறார்.

"நான் முப்பது வருஷம் தரித்திரத்தோடு சண்டை செய்தேன்; இன்றைக்கும் நான் வெளியே, ஜனசமுகங்களுக்குச் செல்வதில்லை. நான் பிச்சைக்கார உடைதரித்திருக்கின்ற படியினால் ஸகலரும் என்னைக் கேலிபண்ணி இகழ்கிறார்கள். அநேக சந்தர்ப்பங்களில் எனக்குப் பகல் சாப்பாடே கிடைப்பதில்லை. உன்னுடைய இளஞ் சிஷ்யர்களெல்லாம் சந்தோஷமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளைகளில், நான் காய்ந்துபோன ஒரு சிறிய ரொட்டித்துண்டைத் தெருவில் அவஸரமாக விழுங்கியிருக்கிறேன்".

இத்தகைய மகான்களல்லவா சரியான தியாகிகள், உண்மையான எக்கியம் செய்தவர்கள்-மனிதஜாதி அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடவது.

N. சுப்பிரமணிய அய்யர்,
புரொபெசர்.

அநுபவ நீதிவாக்கியத்திரட்டு.

காப்பு.

நறுமலரா ளுடனுறையும் நரசிங்கன் பதமலரிற்
சிறுநீதி வாக்கியமாஞ் சீர்மாலை சூட்டுதற்கு
மறுவுடைய திருமார்பில் வாழ்கின்ற மங்கையவள்
பொறுமையுடன் காப்பாளே புகழ்ராம தாசனெனை.

அவையடக்கம்.

தெளிசேர் புலவர்பாற் றெரிந்தனு பவித்த
வெளியே னறிவுக் கெட்டிய நீதியைக்
கிளிபோற் பிதற்றினேன் கீழு ளார்க்கென
ஒளிசே ரறிவுளார் உவத்தல் ஞாயமே.

நூல்.

(1) கடவுளைப் பற்றுதல் கற்றோர் களின்செயல்.
(2) உன்னைநீ யறிந்தால் ‡ உண்மையும் விளங்கும்.
(3) பரதார பரிக்ரஹம் பரம்பரை விநாசம்.
(4) உள்ளதைக் கொண்டு உற்றதை முடி.
(5) அடைந்ததை நினைந்து அகமகிழ்ந் திரு.
(6) ஆரியன் மொழிப்படி யறவழி யிற்செல்.
(7) காசையே கோரிக் கருமஞ் செயற்க.
(8) உற்றுநோக்கு முத்தமர்க் குலகமே வசியம்.
(9) துறவிக் குலகம் துன்பமாய் விளங்கும்.
(10) நல்லோர் மனநோய் தீயோர்தங் கேடு.
(11) மனங்கண்டு போதிக்கும் மதியூகி யேகுரவன்.
(12) மறைந்தன தோன்றும், தோன்றின மறையும்
இந்த விரண்டு மியற்கை யாகும்.
(13) ஏற்றமும் தாழ்வும் எடைபோடப் பட்டவை.
(14) உத்தமர் நலிவும் தீயவர் சுகமும் உலகநன் மைக்கே.
(15) கற்புடைப்பெண்களின் கனதுயரெல்லாம்
காரணரான கயவர்கேட் டிற்காம்.
(16) விநாடிகா லச்சுகம் வெகுகால கஷ்டம்.
(17) அகத்தி னியல்பை முகத்தியல் காட்டும்.
(18) சிற்றின்ப நாடகத்தின் திரைநீக்கி நோக்குவையேல்,
பற்பலவாம் பிணிஇடும்பைப் பதநடனம் நீ காண்பாய்.
(19) முன்தீவினையோடு-பின்வினையும் தேடாது,
முன்ஞானத்தோடு-முத்திபெற நீமுயல்வாய்.
(20) அருளுளார்க்குலகம்அருளேயாகும்.
(21) தீயோர்க் குலகம்-தீதேயாகும்.

(வரும்.)

ஸ்ரீராமையங்கார், திருவல்லிக்கேணி.

‡ (உண்மை - பரம்பொருள்)

MODEL NOTES OF LESSONS FOR TEACHERS.

மாதிரி பாடம்—பாலர் வகுப்பு.

ஒரு பையன் கையில் ஏதோ தின்பண்டம் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அதை ஒருகாகம் பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விட்டது. பையன் அழுதுகொண்டே காகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஓடினான். காகம் பையன்வீட்டுப் புறக்கடையில் ஒரு தென்னைமரத்தின்மேல் உட்கார்ந்தது. அது அம்மரத்தில் கூடுகட்டியிருந்தது. காகம் கூட்டில்போய் உட்கார்ந்தவுடன் கூட்டிலிருந்து ஒரு முட்டை தவறி கீழே விழுந்தது. விழுந்த வேகத்தினால் முட்டை உடைந்து அதிலிருந்து ஒரு குஞ்சுவெளிப்பட்டது. இதைப்பார்த்துப்பையன் பயப்பட்டுத் தன் தாயரிடம் நடந்தவைகளைச் சொல்லி அழைத்துவந்து காட்டினான். அதற்குத் தாயார் "ஏன் குழந்தாய்,பயப்படாதே! இது காக்கைகுஞ்சு. இது முட்டையிலிருந்துதான் உண்டாகும். பக்ஷிகளெல்லாம் இம்மாதிரி முட்டையிலிருந்துதான் உண்டாகின்றன" என்று சொல்லி அவனை அழைத்துச் சென்றாள்.

பாடம்.	பாடத்தை நடத்தும் மாதிரி.	பரஸ்பர சம்பந்தமாய்ப்போதனை முறையில் கையாடக் கூடிய விஷயங்கள்.
மேற்சொல்லிய கதை.	1. கதை விவரிப்பு: சித்திரத்தையாவது களிமண் விவரிப்பையாவது (Illustration by clay modellings) பிள்ளைகள் உற்றுப்பார்த்தல்.	1. உபாத்தியாயர் ஷெகதையை ப்ரத்பக்ஷ ப்ரமாணமாக விவரித்துக் கதையைச் சொல்லவும். 1. கதை விவரிப்பு டிராயிங்க். 2. களிமண்ணால் ஷெகதையை விவரித்தல்.
	2. கறுப்புப்பலகையில் விவரித்தசித்திரத்தையும், களிமண் விவரிப்பையும் பிள்ளைகளுக்குத் தெளிவாய் விவரித்துத் கதையை ஸ்தூலமாய்ப் பிள்ளைகளிடத்திலிருந்து வரவழைக்கவும்.	2. சம்பந்தமானதொழில்கள் (a) சித்திரம்: 1. தென்னைமரம். 2. முட்டை. (b) களிமண் வேலை: முட்டை. (c) குச்சிவைத்தல்: தென்னைமரம். (d) விதைவைத்தல்: முட்டை.

மேற்சொல்லிய கதை

3. கதையைப் பிள்ளைகளுக்கு நன்ருய்விள்க்கிச் சொல்லவும். (In a dramatic manner accompanying gestu-res)	3. கதைக்குச் சம்பந்தமான பாட்டைஅபிநயத்துடன் பாடுவது.
4. பிள்ளைகளின் சொந்தமான பாஷையில் அவர்களுக்குச் சொன்ன கதையை வாயால் சொல்லும்படி செய்யவும். பாஷையைப் பற்றிக் கவனித்தல் கூடாது.	4. இயற்கை விசாரணைக்குரிய வேடிக்கை சம்பாஷணே. Pleasure talk on Nature. காகம் பறக்கும். எதனுல்? காகம் முட்டையிடும். காகம் ஒரு பக்ஷி. பக்ஷிகள் எல்லாம் இரக்கைகளினுல் பறக்கின்றன. முட்டையிடுகின்றன. குஞ்சுகள் முட்டையிலிருந்து உண்டாகின்றன. காகம் கறுப்பு.
கடவுளின் விவேகத்தைப் போதிக்கவும்.	(இங்கே வர்ணங்களைப் போதிக்க) முட்டை பளுவானது. பளுவான பொருள்களைச்சொல்லு.
விளையாட்டு. எல்லாரும் கடவுளை த்யானம் செய்தல். 1. பாட்டு.	பளுவானவைகளை மேமேலே தூக்கிப்போட்டால் கீழே விழுகின்றன. முட்டை பளுவானதால் மரத்திலிருந்து தவறிக் கீழே விழுந்தது. தேங்காயை அறுத்துப் போட்டால் அதுவும் கீழே விழும். தேங்காய் உடையுமா? உடையாது. ஏன்? தேங்காயின்மேல் மட்டையிருக்கிறது.

என். சுப்பிரமணிய ஐயர், திருவேட்டீசுவரன் பேட்டை.

பாடலீபுத்ர நகரம்.

II.

அசோகவர்த்தன மாகாராஜா ஜீவபலிகொடுத்து நடத்தப்பட்ட யக்ஞங்களைத் தன் ராஜ்யத்தில் கூடாது என்று முழுதும் தடுத்துவிட்டார். அதனால், அந்தராஜ்யத்திலும் அதற்கு வெளியிலுமுள்ள பிராமணர்களெல்லாம் ஒன்றுகூடி, தங்கள் அதிகாரத்திற்குக் குறைவு நேரிட்டதைக்கண்டு, கோபங்கொண்டு, அந்தராஜவம்சத்திற்கு வேர்ப்பூச்சியாகி, அதைக் கருகச்செய்து அழிக்கத் தங்களாலியன்றவரை முயற்சிசெய்தனர். அசோகமகாராஜா இறந்த 50 வருடத்திற்குள் தாங்கள் கோரியபடியே அந்தராஜ்யத்தைக்கைக்கொண்டு, எந்த அசோகர் இவர்கள் செய்வித்த யக்ஞங்களைத்தடுத்தாரோ, அந்த மகாராஜாவின் மாளிகையில் ஒரு அச்வமேதயாகம் கோலாஹலத்துடன் நடத்தினர்கள். இதனையெல்லாம் முன்னின்று நடத்தினவர்கள் ஸங்ககோத்திரத்தரான ஸாமவேதிய பிராமணர்களே. இவர்கள் ஸாமவேதவகுப்பில் ஒன்றுக்குத் தலைமைபெற்ற ஆசார்யர்கள். இவர்களுக்குள் புத்தியிலும் சிறந்தவராயிருந்து மேற்கூறிய காரியங்களை ஸாதித்துவைப்பதில் முன்னின்றுழைத்துப் பின்பு கீர்த்தியடைந்தவர் புஷ்பமித்ரர்என்பவர். மௌர்யர்களுடைய பெயர் பாடலீபுரத்தில் இதற்குப் பிறகும் சிலகாலம் வழங்கிவந்திருந்தாலும், அப்புராதன நகரத்தின் ஆளுகைமுழுமையும் மாளவதேசத்தில் விதிசமென்ற நகரத்திலிருந்தாண்டுவந்த ஸங்கர்களுக் குட்பட்டதா யிருந்தது. ஸங்கர்கள் அடிசருக்கித் தாழ்வடைந்த காலத்தில், அவர்களுடைய மந்திரிகளான கண்வாயர்கள் அந்தராஜ்யத்தில் ரோஹில்கண்டில் மிருந்து நின்ற ஒரு பாகத்தை ஆண்டுவந்து, முக்கியமாய்ப் பாடலீபுத்ரத்தில் பூர்ணுதிகாரம் செலுத்தி வந்தார்கள். இப் பாடலீ புத்ரநகரம் கல்விக்கே இருப்பிடமாயும், வியாபாரங்களுக்கெல்லாம் தாய்வீட்டையொத்த பெரும் சந்தையாயிருந்ததுமன்றி, இந்நகரத்திலிருந்தே, நம்நாடு முழுதும் வழங்கி வருகிற சட்டதிட்டங்கள், பற்பல ஆசாரங்கள், மதக்கோட்பாடுகள், நீதிகள், நியாயங்கள் முதலியன உண்டாய்ப் பரவினவென்று ஏற்படுகிறது. நமது நாடெங்கும் நகரமென்றுல் இதற்கே ஏற்றுப்பொருந்தின பெயர் என்று எண்ணப்பட்டு வந்தது. பௌத்ததர்ம வித்யைக்கும்

பௌத்தாசாரங்களுக்கும் இதுவே முக்கியமான இருப்பிடம். அதேமாதிரி ஜைனவித்தைக்கும், ஜைனாசாரங்களுக்கும் இதுவே தான் முக்கியமாய்ப் பரவுமிடமாயிருந்தது. இந்த நகரத்திலிருந்தே பத்ரபாகு என்ற ஜைனப்பிரசித்தர் அநேக ஜைனஸந்யாஸிகளை அழைத்துச் சென்று மைசூரில் அமர்த்தினார். பௌத்த சங்கம் ஒன்றுகூடி, உத்தர பௌத்தர்கள், தக்ஷிண பௌத்தர்கள் என்ற இரண்டுகக்ஷிகளாகத் தீர்மானித்துப் பிரிந்த விடம் பாடலீபுத்ரநகரமே. பௌத்ததன்மத்தைப்பரவச் செய்யவேண்டுமென்று பௌத்தஸந்யாஸிகள் உலகெங்கும் அனுப்பப்பட்டது இவ்விடத்திலிருந்தே. ஸிங்களத்திற்குச் சென்று அங்கே பௌத்த மதத்தை ஸ்தாபித்து இன்றைக்கும் அத்தர்மம் அங்கே கொண்டாடப்பட்டுவரச் செய்தலில் சென்ற ஸந்யாஸிகள் இங்கிருந்து சென்றவர்களே. உனச்சதி (Unassati) என்பவர் தம் பிரசித்தமான கிரந்தத்தை எழுதின இடம் இவ்விடம்தான். இந்நகரத்திலேதான் ஆர்யபட்டர் என்ற பிரசித்திபெற்ற வடமொழி நூலாசிரியர் எங்கெங்கும் வியாபகத்தை யுடையவராய்க் கிரந்த ரத்னங்களை எழுதினது. கௌடில்யருடைய அர்த்தசாஸ்திரம், பதஞ்சலியின் மகாபாஷ்யம், கோஹலரின் நாட்யசாஸ்திரம், வாத்ஸ்யாயனருடைய காமசூத்ரம் ஆகிய இந்நான்கும் சகலருமறிந்த வடமொழிக் கிரந்தங்கள், இந்நகரத்திலேயோ அல்லது இதற்குச்சமீபித்த பிரதேசங்களிலோ எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஏனெனின், அந்நூலாசிரியர்கள் பாடலீபுத்ரத்திற்கென்றமைந்த ஞானபிவிருத்தியை நன்கறிந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பாடலீபுத்ரத்தின் நகரவாசிகள் நாடகசாலைகளில் மிக்க பற்றுதலுள்ளவர்களாக விருந்தனர். ஆனால் அவர்கள்கொண்ட பிரியம் நாடகத்தின் அங்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் சமமாய்ச் செலுத்தப்படாமல் அபிநயத்தில் மட்டும் பற்றுதலடைந்திருந்தது. அவர்கள் ஸங்கீதத்திலும் நாட்யத்திலும் அன்பற்றவர்களாக யிருந்தனர். இதுமிக்க ஆச்சரியகரமானதாகவே தோன்றுகிறது.

கண்வாயர்களுக்குப் பின் பாடலீபுத்ரத்தை ஆந்த்ர சதவாஹனர்கள் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்களும் பிராமணர்களென்றே ஏற்படுகிறது. இவர்களும் அங்கே ஒரு நூற்றாண்டு தவறாமல் அரசாட்சி செய்து வந்தார்கள்.

பிறகு குசர்கள் (Kushars) என்ற ஜாதியார் அந்நகரத்தின் மீது படையெடுத்து வந்து அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் தலைவனான காணிஷ்கா என்ற வீரப்பிரதாபர் அதைமீட்டுக்கொள்ள 9கோடி ரூபாய்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று நிபந்தனையிட்டார். பலவீனர்களான பாடலீபுத்ரத் தரசர்கள் அப்பெருத்த தொகையைக்கட்டச் சக்தியற்றவர்களாய் அதற்குப் பதிலாய் காணிஷ்கருக்குத் தங்களிடமிருந்த சில வெகுமதிகளை அனுப்பினர்கள். அவற்றுள், சுமார் 3கோடி ரூபாய் பெறுமான புத்தருடைய கமண்டுலுவும், அக்காலத்திலேயே எங்கும் பிரசித்தராகவும், பின்பு நமது தேசமெங்கும் கீர்த்திபெற்ற தத்வ சாஸ்திர பண்டிதரான அச்வகோஷர் என்றவருமே இரண்டு முக்கியமான வெகுமதிகள்; அவ்வச்வ கோஷரையும் மூன்று கோடிரூபாய்கள் பெறுமானவராக மதிப்பிட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. (வரும்)

T. K. சடகோபாச்சாரியார்,
சென்னை.

ஸுரேந்த்ரன்.

II

தேசப்ரஷ்டம்.

"They do not love that do not show their love" -Shakespeare.

தமது அத்யந்த ஸ்நேஹத்தை வெளியில் காட்டினல் தான், ஒருவர் உண்மையாகவே நேசிக்கிறார் என்பது அறியப்படும். அங்ஙனம் தம் நட்பை வெளிக்குக் காட்டாவிட்டால் அவர் உண்மையில் அன்புடையவரல்லர்.

ஸாயங்காலம் மணி ஏழரையிருக்கும். உதயபுரியின் தெருக்களில் ஜனங்கள் மிக அவஸரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். குளிர் காலமாக இருந்ததால், பலர், முகம் மாத்ரம் தெரியும் வண்ணம் சால்வைகளைத் தம் தலைகளில் போர்த்துக்கொண்டு சென்றனர். அவர்களுள் இருவர் ஜனங்களின் கவனத்தைக் கவருபவரா யிருந்தனர். ஒருவன் காவி வஸ்த்ரம் உடுத்துக்கொண்டு ஸந்யாஸியைப் போல் தோன்றினன்; மற்றவன் ப்ரபுவைப் போல்

உடைகளைத் தரித்திருந்தான். இவர்களிருவரும் வெகு வேகமாக நடந்து சென்று கடைசியில், வாசலில் பலவித தீபங்கள் வைத்திருந்த ஒரு "பங்களா" வை அணுகினர். அந்த மாளிகையின் வாசற் கதவிற்குமேல் அழகிய சித்திர எழுத்துக்களில் "ஜயவிலாஸம்" என்றிருந்தது. அதனைக் கடந்து அவர்கள் உள்ளே சென்றனர். அங்கு ஒரு பெரிய "ஹால்" இருந்தது. அங்கு ஸூர்யன் ப்ரகாசிப்பது போல் வெளிச்சம் இருந்தது. ஹாலில் ஒருபக்கம் பல ஸ்த்ரீகளும், மற்றொருபக்கம் அநேக ப்ரபுக்களும் உட்கார்ந்து ஸந்தோஷமான முகத்துடன் விளங்கினர். உட்சென்ற இருவரும், ஜன நடமாட்டமில்லாத ஒரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்தனர். உள்ளே வந்தவுடன் கூட, ஸந்யாஸியைப் போலிருந்தவன், தன் தலையின் மீதிருந்த வஸ்த்ரத்தை எடுக்காமல் முகத்தை மூடியவண்ண மாகவே இருந்தான்.

அந்த ஹாலில் ஒரு மஹான், ஸுரேந்த்ர னுடைய ஸத்குணங்களைப் பற்றி ஒரு ப்ரஸங்கம் செய்து முடித்தவுடன், அந்த ஹாலே இடிந்து விழும்போல் "திலீப மஹாராஜா நீடூழிவாழ்க! மஹேச கொடுங்கோன் மன்னன் சீக்ரமே நாசமுறுக!! ஸுரேந்த்ரனுக்கு ஸகல க்ஷேமங்களும் உண்டாவதாக!!!" என்ற பெரும் கோஷம் உண்டாயிற்று. இதனைக்கேட்டதும் அந்த ஸந்யாஸி வேஷத்தோடு வந்தவனுக்கு ஆத்ரமும், கோபமும் பொங்கி எழுந்தன.

பிறகு ஸுரேந்த்ரன் தனது ஆஸனத்தை விட்டு எழுந்து வந்திருந்தவர்களை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினன்:—"ப்ரபுக்களே! ஸ்நேஹிதர்களே! ஸ்த்ரீ ரத்நங்களே! இன்றைய என்பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்துக்கு நீங்கள் யாவரும் வந்து என்னைக் கனப்படுத்தியதற்காக உங்களுக்கு நான் அன்பார்ந்த வந்தனம் அளிக்கின்றேன். நாயினும் கடையேனாகிய என்னைப்பற்றி மிகவும் மேன்மையாய்ப் பேசிய மஹானுக்கு நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன். என்னிடம் இருப்பதாகக் கூறிய நற்குணங்களை நான் மேற்கொள்ள ப்ரயத்நப் படுவேன். நமது மஹா ராஜா திலீபேந்ரரிடத்தும், அற்பனாகிய என்னிடத்தும் நீங்கள் கொண்டுள்ள அன்பிற்காக நான் மிகவும் கடமைப் பட்டுள்ளேன். மனஸிலிருக்கும் அன்பை வெளிக்காட்டுவது தான் உத்தமம். ஆனால் நீங்கள் அதிகமாக ஒன்று செய்துவிட்டீர்கள். அதற்காக நான் வ்யஸநப் படு

கின்றேன். மஹேசன் என்னதான் துஷ்டனயிருந்தாலும் அவனைப் பற்றி இவ்வளவு பெரிய ஸபையில் தூஷித்துப் பேசுவது விரும்பத்தக்க தன்று. இந்த ஸபையில்எனக்குச் சத்ருக்களுமிருப்பார்கள். ("இல்லை, இல்லை, இல்லை" என்ற பெரிய சப்தம்). ஆனல் ஸந்தோஷம். எனினும் நீங்கள் அங்ஙனம் செய்திருக்கக் கூடாது. மஹேசன், இப்போது, திலீபருடைய ஸ்நேஹிதர்களைத் தேசப்ரஷ்டம் செய்வதும், அவர்கள் ஸொத்தை அபகரிப்பதுமாக இருப்பது உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமல்லவா?......ராத்ரியின் குளிரையும், ச்ரமத்தையும் கருதாமல் இங்கு வந்து என்னைச் சிறப்பித்ததற்காக உங்களுக்கு மறுபடியும் நான் என் மனத்ருப்தியைத் தெரிவிக்கின்றேன்"

இங்ஙனம் பேசி யானபின் ஸுரேந்த்ரன் ஒவ்வொருவரிடமும் வந்து க்ஷேமம் விசாரிக்கலானன். ஸ்ரீதரரிடம் வந்ததும், அவன், "நமஸ்காரம். உங்கள் தேஹ ஸௌக்யம் எப்படி யிருக்கிறது? கிரிஜா க்ஷேமமா? திறக, ஊரில் ஒரு புகார் கிளம்பி யிருக்கிறதே தெரியுமா உங்களுக்கு? ஸுகுமாரனும் மஹேசராஜனும் ராத்ரிவேளைகளில் தெருவுகளில் வந்து சில அஸந்தர்ப்பமான க்ருத்யங்களைச் செய்கிறார்களாமே! ஆகவே நீங்கள் உமது புத்ரியைக் குறித்து அதிக கவனத்துடனிருக்க வேண்டும்" என்று கூறினன். அவரும் அவனை ஆசிர்வதித்தார்.

ஸுரேந்த்ரன், கடைசியாக, மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தவர்களிடம் வந்து, "க்ஷமிக்கவேண்டும், ஹா ஸுகுமாரா? நீங்கள் ஏன் முன்னேவந்து உட்காரலாகாது? உம்மை ஸேவகர்கள் கவனிக்கவில்லையா" என்று பரபரப்புடன் வினவ, ஸுகுமாரனும் "ஸுரேந்த்ரா! உனக்கு ச்ரமம் ஏன்? எனக்கு உடம்பு சிறிது அஸௌக்யம். ஆதலால் முன்னே வரவில்லை. மேலும், இந்த ஸந்யாஸி ஹிமாலய பர்வதத்திலிருந்து வந்துள்ளார். இவர் மௌனி; ஜனங்களின் மத்தியில் வஸிக்க ப்ரியமில்லாதவர். இது தான் நான் முன்னே வராததற்குக் காரணம்" என்று சொன்னன். ஸுரேந்த்ரன் அதற்கு "எனினும் இவர் முக்காடிட்டுக் கொண்டு முகத்தை மூடியிருப்பதைக் காண்பது எனக்கு வருத்தமும் கஷ்டமுமா யிருக்கிறது" என்று பதில் சொல்லிவிட்டு விலகி விட்டான்.

பால்யம் முதற்கொண்டு பேச்சுப் பழக்கம் இருந்ததால் ஸுரேந்த்ரன் கிரிஜாவுடன் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பேச ஆசை கொண்டான். அதற்குத்தகுந்த ஸமயமும் கிடைத்தது வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போக வேண்டுமென்று கிரிஜாவுடன் ஸ்ரீதரர், வந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, வழியில் ஸுகுமாரனைக் கண்டார். ஸுகுமாரனும் ஸ்ரீதரரும் பத்து நிமிஷநேரம் வரை ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஸுகுமாரன் ஸ்ரீதரரிடம் "உமது பெண்ணை எனக்கு மணம் செய்து கொடுத்தால் நான் 2000 ஸவரன்களைத் தந்து உமது நிலங்களையும் மாளிகையையும் மீட்பிக்கின்றேன். ஆப்கானிஸ்தானத்து அமீரோ உமது குமாரனைக் கொலைசெய்துவிட்டு உமது பணத்தையும் பெற்றுக்கொண்டான். உமது முன்னோர் வாழ்ந்த நிலங்களையும் நீர் ஏன் இழக்க வேண்டும்?" என்று சொல்ல, ஸ்ரீதரர் தாம் யோசிப்பதாக உத்தரம் அளித்தார்.

இவர்கள் இப்படி ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பத்து நிமிஷநேரம், கிரிஜா ஸுரேந்த்ரன் ஆகிய இவ்விருவரால் வேறுவிதமாகக் கழிக்கப்பட்டது. இவ்விருவரும் தத்தம் மனதிலிருந்த அந்தரங்க அன்பை வெளிப்படக் கூறவேண்டுமென்கிற அவாவுடையவர்களாய்ப் பலநாள் காத்திருந்தனர்' நல்லஸமயம் இப்பொழுது கிடைத்துவிடவே, பின்வரும் ஸம்பாஷணை அவர்களிருவருக்கும் நடந்தது.

ஸுரேந்த்ரன்:— கிரிஜா! போய்வருகிறாயா? மஹேசனது ஆளுகையில் ப்ரஜைகளுக்கு ஒரு க்ஷணம்கூட மனவமைதி கிடையாது. நேற்றுவரையில் குற்றமற்றவராயிருந்த உமேசசந்த்ரரை, மஹேசன் ஏதோ சாக்குவைத்துத் தேசப்ரஷ்டம் செய்துவிட்டான். உமேசசந்த்ரர் திலீபருடைய ரஹஸ்ய ஸ்நேஹிதர்....... ஆகவே, என்னுடைய உயிருக்கும் ஹானிநேரிடுமோ என்று நினைக்கின்றேன்.

கிரிஜா:—நீங்கள் அப்படியெல்லாம் நினைக்கலாகாது. மனிதனால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது? அதர்மம் எங்காவது ஸ்திரமாக நீடித்திருந்ததுண்டா? யோக்யர்கள் முதலில் கஷ்டத்தை யநுபவித்தாலும், முடிவில் ஸுகத்தையே அடைவார்கள். அந்தக் கஷ்டமும் விரைவில் ஒழிந்துபோம்.

ஸுரேந்த்ரன்:—நீ சொல்வது முற்றிலும் உண்மைதான், என் தாயார் இறக்கும்பொழுது என்கையில் மோதிரத்தை வைத்து இதனை, நான் என்னை யார் சபலமற்ற உறுதியான மன ஸுடன் நேசிக்கிறார்களோ அவர்களிடம் கொடுக்கும்படி சொன் னாள். இதனை நான் உனக்குக் கொடுக்கட்டுமா? நீயே ஸதா இத னைத் தரித்திருப்பாயா" என்று சொன்னவுடன், கிரிஜா மிகவும் வெட்க முடையவளாய்ப் புன்முறுவலுடன் அந்த மோதிரத்தை வாங்கி உடனே தன் விரலில் அணிந்து, அதனை ஸதா ஸர்வகால மும் கையிலேயே போட்டிருப்பதாகத் தன் கடைக்கண்களால் ஜாடைக்காட்டிவிட்டுத் தன் தந்தையிடம் போய்ச் சேர்ந்தாள். ஸுரேந்த்ரனுக்குத் தன்னையுமறியாத ஸந்தோஷமும் குதூஹல மும் உண்டாயின. பின்னர் ஸபை கலைந்தது.

மறுநாள் காலை ஸூர்யன் உதயமாயின பின் உதயபுரம் வெகு ரமணீயமாக விளங்கியது. "ஜயவிலாஸம்," காண்பவர் கண்களைக் கவரும் தன்மையதா யிருந்தது. ஸுரேந்த்ரனே அந்த க்ருஹத்திற்குத் தலைவன்; ரொம்ப ஆஸ்திவந்தன். அவன் கீழ், பல ஸேவகர்களிருந்தனர். அவர்களுள் நால்வரே முழு விச் வாஸமுடையவர்களாய், அவனுடைய அன்பிற்கும் தயைக்கும் பாத்ரர்களா யிருந்தனர். அவர்கள், கோவிந்தன், கிருஷ்ணன், முகுந்தன், அபிராமன் என்ற பெயர் படைத்தவர்கள்.

காலையில் குடும்பவேலைகளை முடித்தானதும் ஸுரேந்த்ரன், தான்கிரிஜாவுடன் ஸம்பாஷித்ததையும், தான் அவளிடம் தன் கணையாழியைத் தந்ததையும், அவள் அதனைப்பெற்ற விதத்தை யும் ஆகிய இவைகளையெல்லாம் குறித்துயோசனை செய்து, ஆநந் தக்கடலில் மூழ்கியிருந்தான், அப்பொழுது முகுந்தன் ஸுரேந் த்ரனிருந்த அறைக்குள் சென்று "யாரோ ஒருராஜஸேவகன் வந் திருக்கிறான்" என்று சொன்னான். சிறிதுநேரத்துக்குள் ராஜாங்க ஊழியன், ராஜாவின் முத்திரையிடப்பட்ட ஒரு கடிதத்தைக் கொணர்ந்து ஸுரேந்த்ரனிடம் தந்தான். இதற்குள் 'ஜயவிலாஸ' ஸேவகர்கள் யாவரும் ஸுரேந்த்ரனது அறைக்குப் புறமே வந்து நின்றனர்.

ஸுரேந்த்ரன், அக்கடிதத்தைப்படிக்க ப்ரியமற்றவனாய், அதனைக்கொணர்ந்தஸேவகனிடமே கொடுத்து வாசிக்கச்சொன் னான். அவனும் பின்வருமாறு அதனைப்படித்தான்:—"மாட்சிமை

தங்கிய மஹேசமஹா ராஜா, ராஜசபையினரின் அநுமதிபெற்று, "ஜயவிலாஸம்" என்றமாளிகைக்கும் அதனைச்சார்ந்தநாற்பது காணிநிலங்களுக்கும் ஸொந்தக்காரரான ஸ்ரீ ஸுரேந்த்ரருக்குக் கட்டளையிடுவதியாதெனில், ஸ்ரீ ஸுரேந்த்ரர் ராஜவிச்வாஸமுள்ள பாரம்பரை; கௌரவமுள்ளவம்சத்தில் பிறந்தவராயிருந்தும், தத்காலம் அவர் ராஜத்ரோஹியாயிருக்கிறார் என்பதும், தேசப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்டவர்களை அநுதாபிப்பதுடன் ரஹஸ்யமாக ஸஹாயம்செய்து வருகிறார் என்பதும் தக்கஸாக்ஷ்யங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, ஆகவே, அவருடைய "ஜயவிலாஸமும்" அதன் 40 காணி நிலங்களும் ராஜாங்கத்துக்கு ஸொந்தமாய் விட்டன. அவரும் தேசப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார் இந்தக்கட்டளை ப்ரதம நியாயஸ்தலத்தாரால் ஆமோதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கட்டளை பிறந்த 24 மணிநேரத்திற்குள் அவர் உதயபுரியின் எல்லையைத் தாண்டிவிட வேண்டும். இல்லாவிடன் உயிருக்கே ஹானி நேரிடும். இப்படிக்கு மஹேசமஹாராஜா."

ஸுரேந்த்ரன்:—பொய்! பொய்! ஸகலமும் பொய்.

முகுந்தன்:—அந்யாயம். இன்னும் மஹேசன் சாகாமலிருக்கின்றானு?

ஸேவகர்கள்:—கொல்லுங்கள் அந்த ஊழியனை எண்டா! நீ அந்தத்தடியனுக்கு உளவாளியோ! முதலில் அவனைப் பைஸல் செய்யுங்கள்.

ஸுரேந்த்ரன்:—ஸேவகர்களே! தாறுமாருய் உளருதேயுங்கள். அவன் என்ன செய்வான் பாவம்! நமது வினையை நாம் வெறுக்கவேண்டும். அப்பா! ராஜஸேவகா! நீ சீக்ரமாகப்போய்விடு.

(ராஜாங்க ஊழியன் போய்விடுகின்றான்)

நமதுகதியும் இப்படியாயிற்று?

ஸேவகர்கள்:—ஐயன்மீர்! நீங்கள் ஒன்றுக்கும் வ்யஸனப்படவேண்டாம். உங்களுக்காக நாங்கள் உயிரையும் கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கிறோம், எங்களை நீர் எவ்விதம் வேண்டுமென்றாலும் நடத்தலாம். உங்களுடன் கூட எங்குவரச்சொன்னாலும் வருகின்றோம்.

முகுந்தன்:—கருணைக்கடலே! தர்மாத்மாவாகிய உமக்கு இக்கஷ்டம் உண்டானது ஆச்சர்யமாகத்தானிருக்கிறது. ஸுகமோ துக்கமோ எதுவந்தாலும் அது ஒருவனது நன்மைக்காகத்தான் என்று நீரே எனக்கு ஒருதரம்சொல்லியுள்ளீர். ஸர்வதயா

பரரான கடவுளிடத்தும், நமது நாட்டின் உண்மை அரசரான திலீபரிடத்தும் அத்யந்தப்ரீதிவைத்துள்ள உமக்கு எத்தீமை வரினும், உடனே ஸூர்யனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கிவிடும். ஆதலால் நீர் கவலைப்படவேண்டாம்.

அபிராமன்:—பேரன்பினீர்! இந்த அல்பப்பதரின் ஆஜ்ஞை உதயபுரியின் எல்லைக்குள் தானே! நாம் இதைவிட்டு வேற்றுநாட்டுக்குச் சென்று விடலாமே.

க்ருஷ்ணன்:—ஆம், அங்ஙனமே செய்வோம். நமதுபழைய மஹாராஜாவந்தால் நம்மை மன்னித்துவிடுவார்.

முகுந்தன்:—அன்புடையீர்! இவர்கள் சொல்வதும் வாஸ்தவமே. உதயபுரியைபடுத்துச் சங்காவனம்என்று ஒருகாடு இருக்கின்றது. அதற்குள் ஒருவன்சென்று விட்டால், அவனையாரும் காணமுடியாதாம். அவ்வளவு அடர்த்தியாக இருக்கிறதாம் அக்காடு. ஆனால் அந்தக்காடு உதயபுரியின் எல்லைக்குள்ளும் சிறிது தூரம்செல்லுகின்றது· எனினும் பாதகமில்லை. நாங்கள் தேஹம் வருந்தி உமக்குச்சாப்பாடு அளிப்போம். இதுவரை எங்களைநீர் ஸஹோதரரைப்போல் ரக்ஷித்துவந்தீர். இப்போது நாங்கள் உமக்குக் கைம்மாறுசெய்வோம். யுக்தமானதை நீர் செய்யலாம்.

ஸுரேந்த்ரன்:—அன்பர்களே! உங்களுடைய விச்வாஸம் மிகவும் பாராட்டற்பாலது. முகுந்தன் சொல்லியபடியே இன்று இரவு உதயபுரிக்கு வடக்கேயுள்ள சங்காவனத்திற்கு நாம் செல்வோம். அதற்குள் க்ருஷ்ணு! கோவிந்தா! நீங்களிருவரும் முன்னேபோய் ஒரு சிறுகுடிசையை, ஜனங்கள் கண்களில்படமுடியாத ரஹஸ்யமான இடத்தில், நிர்மாணம்செய்துவையுங்கள், அநேக வந்தனம்.

உடனே அவ்விருவரும் போய்விட்டனர். ஸுரேந்த்ரன் தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைச் சுருக்கமாக எழுதி கிரிஜாவிடம் கொடுக்கும்படி முகுந்தனை அனுப்பிவிட்டான். பின்னர்ப் பகவானைக் குறித்து, அவன் அன்றுமுழுதும், பாமாலைகள் பாடி அன்று பகலைக்கழித்தான்.

“ஜயவிலாஸ்”த்துக்கு, ஸுகுமாரனுடன், பிறந்த நாள் உத்ஸவத்திற்குவந்த, ஸந்யாஸிவேஷத்துடன் முக்காடிட்டிருந்தவன், மஹேச ராஜன் என்பதை நமது வாசகர்கள் ஊஹித்தறிந்து கொண்டிருப்பார்களென்று எண்ணுகின்றோம்.

எம். எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ சர்மா.